

ANDY
ANDREWS

DE TERUGKEER
van
DE ZONDERLING

DE
/// BARBAAR ▶
UITGEVERIJ

DE TERUGKEER VAN DE ZONDERLING

Originally published in the U.S.A.

under the title *The Noticer Returns*

Published by arrangement with Thomas Nelson,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Copyright © 2013 Andy Andrews

Oorspronkelijke uitgever: Thomas Nelson

Copyright © 2020 Nederlandse uitgave: Uitgeverij De Barbaar

Auteur: Andy Andrews

Vertaling: Richard Kettmann, Leeuwenhart tekst & vertaling

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Redactie: Willeke Herwig, Volzinnig

Jaar van uitgave: juni 2020

www.debaarbaar.com

ISBN 978-90-5999-109-5

NUR 320

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Voor dr. Wil Baker,
een studiegenoot van mijn ouders,
die nu, tientallen jaren later, een wijze en trouwe
vriend van me is geworden.
Dr. Baker is ook een belangrijke mentor van Polly
en heeft een enorme invloed op ons gezinsleven.

VOORWOORD

Ik ben Andy Andrews. Ik ben vader en echtgenoot. Voor een aantal mensen ben ik een vriend – een goede en loyale, hoop ik – en ik ben een van de ongeveer vierduizend mensen die een plaatsje aan de Golf van Mexico bevolken, als het strand tenminste niet door toeristen is ingenomen.

Ik ben ook schrijver en spreker. Als iemand die beroepsmatig communiceert, voelt het merkwaardig ongemakkelijk om iets over mezelf of mijn leven in een boek of een presentatie te verwerken, maar ik begrijp dat het soms nodig is. Zo af en toe, al zou ik willen dat het niet zo was, komt de waarheid pas volledig uit de verf wanneer alle feiten – met inbegrip van hoe men nu en in de toekomst tegen die feiten aan zou kunnen kijken – op tafel liggen.

Aan het begin van dit verhaal geef ik toe dat ik daar niet omheen kan. Dus ondanks mijn aarzeling om in dit specifieke verhaal als personage te verschijnen, wil ik je zeggen: zonder op zijn minst *iets* over mijn eigen angsten en strijd te weten zou het moeilijk, misschien zelfs onmogelijk zijn om Jones – of de onschatbare betekenis die zijn leven en woorden op dit moment... vandaag... *voor jou* kunnen hebben – volledig te begrijpen.

Als je ooit een van mijn boeken hebt gelezen, naar mijn geluidsopnamen hebt geluisterd of me op een podium hebt

gezien, heb je nu waarschijnlijk het idee dat je mij veel beter kent dan de oude man over wie dit verhaal zal gaan. Menselijk als ik ben, wil ik (zelfs nu) natuurlijk het liefst mijn mond houden en je verder laten mijmeren over al het positiefs dat je wellicht in mijn geschreven en gesproken woorden hebt gevonden.

Door alle jaren en harde lessen heen heb ik ontdekt dat de waarheid zichzelf altijd – *altijd* – bekendmaakt, hoe lang het ook duurt en hoe wanhopig iemand haar ook bestrijdt of ontkent. Daar komt bij dat zelfs die achteloze opmerkingen die we meestal halve waarheden, leugentjes om bestwil of overdrijvingen noemen, een prijs hebben en ons beschamen wanneer ze aan het licht komen.

Daarom wil ik, voor de goede orde, met deze waarheid beginnen: wat je ook voor *goeds* in mij mag zien, ik geloof dat een zekere Jones ervoor verantwoordelijk is. Hij is ook verantwoordelijk voor de papa en echtgenoot die ik nog steeds aan het worden ben. Het is zijn verdienste. Van hem zijn het leven, de wijsheid en de waarheid die je – als je maar enigszins in de gelegenheid bent – zorgvuldig onder de loep zou moeten nemen.

Zoals ik al zei ben ik een schrijver. Ik ben niet de beste schrijver in de omgeving en zelfs niet de enige in mijn woonplaats. Gewoon een van de vele. Wanneer ik niet in Orange Beach ben en mensen me vragen wat ik voor de kost doe, aarzel ik meestal om het woord *schrijver* te gebruiken. Om de een of andere reden vind ik het zinnetje ‘ik ben schrijver!’ altijd een beetje opschepperig klinken. Ik voel me niet zo’n grote jongen. En dat ben ik ook niet. Als je daar bewijs voor wilde, zou je me kunnen vragen wat voor boeken ik schrijf. Die vraag zou iedereen die een boek heeft geschreven moeten kunnen beantwoorden, toch? Maar eerlijk gezegd weet ik het zelf ook niet precies.

Ik probeer heus niet bescheiden over te komen of je te verleiden om iets te zeggen in de trant van: nou, dat valt best mee, hoor. Een etiket plakken op de boeken die ik schrijf is ongeveer net zo lastig als een vlieg uit de lucht vangen. Als je denkt aan de geijkte boekcategorieën, weet je dat het niet eenvoudig is. Geloof me: de knapste koppen in de boekenbusiness hebben het al geprobeerd.

Het eerste boek dat ik schreef, en dat door meer mensen dan alleen mijn familie en vrienden werd gelezen, heet *The Traveler's Gift*. Het was goed te lezen en interessant – tenminste, dat werd gezegd. Ik zag het als *een verhaal waarin een aantal levensprincipes waren verwerkt*. Na verloop van tijd kwam het in de categorie ‘fictie’ op de bestsellerlijst van de *New York Times* terecht, maar nog diezelfde week verscheen het als *non-fictieboek* op de bestsellerlijst van de *Wall Street Journal*. Barnes & Noble plaatsten het in hun categorie ‘zelfhulp’. Bij Amazon.com werd het als literatuur gezien en dat bleef zo, tot het uiteindelijk en definitief in de twee categorieën ‘inspiratie’ en ‘spiritualiteit’ werd ingedeeld.

Zelfs het gedegen *Publisher's Weekly* wist het niet goed te definiëren. *Publisher's Weekly* is een veel gelezen en zeer gewaardeerd internationaal tijdschrift dat sinds 1872 vier keer per maand verschijnt. In oktober 2002, voor het eerst in haar meer dan honderdjarige geschiedenis, vermeldde en recenseerde het blad een enkel boek – *The Traveler's Gift* – binnen één week in twee verschillende categorieën. Bij ‘geloof’ was men er weg van en klonk het: ‘Andrews is een schrijver die je in de gaten moet houden.’ Volgens de recensie stak het boek zelfs gunstig af bij de kerstklassieker *It's a Wonderful Life*. Maar de afdeling fictie vond er niet veel aan en gaf het boek een negatieve beoordeling.

Intussen liet de *New York Times* *The Traveler's Gift* op hun bestsellerlijst staan, maar besloot men dat het boek uiteindelijk

toch geen fictie was. Ze plaatsten het in de categorie ‘zakelijk’. Ook nu nog moet ik in de meeste boekwinkels om hulp vragen wanneer ik de boeken van Andy Andrews wil vinden. Geloof het of niet: ik ben ooit voor mijn eigen boeken naar de afdeling Reisboeken verwezen!

Dus hoe moet je mijn schrijfwerk definiëren? Ik heb echt geen idee en het heeft al heel wat tafelgesprekken in verhalen en hilariteit doen uitmonden. Misschien vind ik het daarom soms zo lastig om te weten wat ik moet schrijven. En daar begint ons verhaal...

HOOFDSTUK 1

Ik had hem gevonden. Ik was niet naar hem op zoek, maar ineens was hij er, in levenden lijve. Eerst zag ik hem vluchtig, maar hij bleef staan en draaide zich om, bijna alsof hij voelde dat ik naar hem keek. Op het moment dat we elkaar aankeken, glimlachte hij. En het was of de oude man nooit was weggegaan.

Maar hij was *wel* weggegaan. Hij was een aantal jaren geleden zonder ook maar een woord van afscheid verdwenen. En dat onder omstandigheden die net zo vreemd waren als de oude man zelf. Dat hij ons kleine kustplaatsje had verlaten zonder ook maar door iemand te zijn gezien was al vreemd genoeg – als kleine gemeenschap ontgaat ons maar weinig – maar een raadselachtige boodschap in een versleten koffer stoppen en die midden op een parkeerterrein achterlaten. . . Nou ja, wat moest je ervan denken? Het was in ons stadje wekenlang *het* gespreksonderwerp.

Maar na verloop van tijd gingen de inwoners van Orange Beach geloven dat hij definitief vertrokken was en kwam er

iets van een rouwstemming over de gemeenschap. Een ramp was het nu ook weer niet. We hadden orkanen en olievlekken meegemaakt – hoe een ramp voelde, wisten we wel. Het was meer een gevoel van leegte dat we niet precies konden omschrijven.

In plaats van over onze persoonlijke ervaringen te praten, hadden we het onophoudelijk over de meer algemene dingen die we ons konden herinneren. We praatten over zijn kleren en vroegen ons af waarom we hem nooit in iets anders dan een spijkerbroek en een T-shirt hadden gezien. Afgezien van de leren sandalen aan zijn voeten, typeerde die outfit zijn volledige garderobe. We hadden hem gezien bij een bruiloft aan de lagune, in restaurants en zelfs een keer of twee in de kerk, maar nooit droeg hij iets anders dan een spijkerbroek en een T-shirt.

Niemand was er ooit achter gekomen waar hij woonde of zelfs waar hij 's nachts sliep. Voor zover we wisten, had hij nog geen regenachtige avond bij iemand thuis doorgebracht. In onze gemeente bezat hij geen grond – we hebben vrienden die bij de lokale overheid werken en die hebben het nagetrokken.

En we waren het er ook over eens dat hij in het bruine koffertje dat nooit van zijn zijde week onmogelijk een tent kon bewaren. En wat die koffer betreft... tot op de dag van zijn verdwijning had niemand van ons hem ooit *zonder* gezien. Het was vroeg op een doordeweekse dag geweest, dat Ted Romano, de eigenaar van Pack & Mail, het oude, verweerde bagagestuk moederziel alleen op een vrijwel leeg parkeerterrein had zien staan.

Ja, we hadden allemaal gezien hoe de oude man zich met zijn koffer door een deur had gewurmd of hem had megedragen terwijl hij bij een plaatselijke saladebar een bord vol schepte. Maar voor zover we wisten had niemand behalve de man zelf die koffer zelfs maar aangeraakt tot de dag dat hij verdween.

En dan was er de leeftijds kwestie. We waren bijna geobsedeerd door de vraag hoe oud de man zou kunnen zijn. We hadden al lang geleden besloten dat zijn leeftijd onmogelijk vast te stellen was. Van zijn uiterlijk werden we niet veel wijzer. Verder dan ‘oud’ kwamen we niet. Zijn haar was aan de lange kant – niet lang genoeg voor een staartje, maar toch – en zo wit als gepoetst ivoor. Hij haalde er alleen zijn handen – geen kam – doorheen, waardoor het er informeel en bijna mooi uitzag. Maar zijn haar was zeker niet het enige wat iedereen opviel.

Het waren de ogen van de oude man die iedereen ter plekke deed stilstaan. Sprankelend als een kinderlach en met een kleur die ik alleen als ‘kalm blauw’ kan omschrijven, waren zijn ogen bijna lichtgevend. Met zijn bruine gezicht en dat sneeuw witte haar eromheen konden zijn ogen iemand net zo lang gevangen houden als hij wilde praten. En praten kon hij. . .

Geen van ons had ooit de gelegenheid gehad om naar iemand als hij te luisteren – echt te luisteren. Niet dat hij *veel* praatte. Dat deed hij niet. Maar *wanneer* hij sprak, waren de woorden die van zijn tong rolden zo raak en van betekenis dat iedereen aan zijn lippen hing.

Misschien denk je dat ik overdrijf, maar in Orange Beach zijn de mensen die vinden dat de oude man hun leven heeft veranderd niet op één hand te tellen. En ook niet op twee. Misschien sta ik wel bovenaan die lange lijst. Maar mijn relatie met Jones strekt zich dan ook over meer jaren uit dan die van alle anderen.

Hij vond me in een heel moeilijke periode van mijn leven toen ik drieëntwintig was. Hij was een aantal maanden een vriend toen ik er geen had en vertelde me de waarheid in een tijd dat ik er niet voor openstond. Toen was hij bijna dertig jaar lang verdwenen.

De volgende keer dat ik hem zag was een paar jaar geleden, toen hij – net als de eerste keer – schijnbaar uit het niets

opdoek. Iets wat ik heel apart vond en waar ik op dat moment achter kwam, was het feit dat de oude man blijkbaar jarenlang – misschien wel tientallen jaren – onze plaats had bezocht en weer verlaten.

Ik vertelde je net dat we niet wisten hoe oud hij was. Nou, ik heb mensen gesproken die zelf vrij oud zijn, en zij vertelden dat de oude man er al was toen ze *zelf* nog kinderen waren. En ze hielden bij hoog en bij laag vol dat hij toen ook al een oude man was. Daar snap ik natuurlijk ook nu nog steeds niets van. Toen ik het de eerste keer hoorde – en ik heb het vaak gehoord – legde ik alle verhalen naast me neer. Ik moest bekennen dat hij er niet veel anders uitzag dan de eerste keer dat ik hem had gezien.

Zijn leeftijd was niet het enige vreemde aan de oude man. Zijn huidskleur was ook zoiets. Hij had een diepbruine huid. Donkerbruin zelfs. Niemand wist of dit een gevolg was van erfelijke factoren of van een levenslange afkeer van zonnebrandcrème. Mij kon het eigenlijk niet schelen.

Wat wel vreemd was, was dat Afro-Amerikanen er gevoelig vanuit gingen dat hij zwart was, terwijl Kaukasiërs aannamen dat hij blank was. Ik zag het zo vaak gebeuren dat ik het grappig vond. Ik heb hem er zelfs een keer naar gevraagd. Maar zijn antwoord had weinig betrekking op de vraag, en dat verbaasde me niet.

Ik hield van de oude man en ik was niet de enige. Hij maakte een verschil voor velen van ons, maar het zou nalatig van me zijn als ik niet ook dit in jullie midden legde: er waren mensen in onze stad die dachten dat de oude man gek was.

Het was allemaal heel vreemd. . . hoe hij door sommigen werd bespot en uitgelachen en hoe hij dan glimlachte en het gewoon slikte. Er waren zelfs mensen die hem – recht in zijn gezicht – uitscholden.

Ik? Ik noemde hem gewoon Jones. Niet meneer Jones. Gewoon Jones.

HOOFDSTUK 2

Gulf Shores, Alabama
November, tweeëndertig jaar geleden

Het was een koude nacht aan de Golfkust en ik droeg alles wat ik bezat, met inbegrip van een gevoerde spijkerjas die ik in iemands vuilnisbak had gevonden. Het was bijna middernacht en ik had net een marathonsessie vis schoonmaken achter de rug voor Jeannie's Seafood, bij de kruising van Highway 59 en de strandweg. Doodmoe en koud ging ik terug naar het Golf Statepark waar ik onder de pier wilde wegkruipen om te slapen.

Zoals gewoonlijk verliet ik de hoofdweg en liep achter de huizen en bedrijven langs over het strand. Dat deed ik om geen aandacht te trekken van mensen die zich zouden afvragen waarom een knul in een kleine strandplaats 's nachts in zijn eentje over straat liep. Ik banjerde onder de Pink Pony Pub tussen de betonpalen door toen Jones zich bij me voegde.

Eigenlijk was het geen verrassing. Ik begon te wennen aan de

ongewone manier waarop hij meestal verscheen. Deze avond kwam hij simpelweg naast me in de pas lopen. Zoals altijd was de oude man in spijkerbroek en T-shirt gekleed. 'Hoe komt het dat u niet verkleumt van de kou?' vroeg ik.

'Ik heb warme gedachten,' antwoordde Jones die vervolgens opmerkte: 'Wauw! Je ruikt naar vis.'

Terwijl ik met gebukt hoofd en mijn handen in mijn zakken verder door het zand ploegde, zei ik: 'Ja, ach, eens kijken hoe u ruikt als u de hele dag tot uw middel in twaalfhonderd kilo vis hebt gestaan.'

Jones zweeg een poosje. Ik denk dat hij begreep in welke bui ik was en daar rekening mee hield. Mijn huidige positie in het leven had een psychische tol geëist die niet onherstelbaar was. Maar de omstandigheden waren overduidelijk, ook voor iemand die me oppervlakkig kende. Jones was zich ervan bewust dat ik elk moment in woede of in tranen kon uitbarsten, of dat ik iemand verbaal aan stukken kon scheuren. Het gebeurde al veel te vaak dat ik plotseling liet merken hoe ik me op dat moment voelde, en soms gebeurde het in het openbaar. Ik wilde me niet op die manier gedragen, maar ik geloofde niet dat ik er iets aan kon doen. Wat *kon* ik eraan doen, dacht ik vaak. Dit ben ik. Zo voel ik me. Dit is nu eenmaal hoe ik ben. . .

Ik wierp de oude man een korte blik toe en bleef lopen. Het was net of hij vooral opdook wanneer ik moe, terneergeslagen of boos was. Dan keek ik op van het wassen van iemands boot of ik stopte even met vis schoonmaken om me uit te rekken, en dan stond hij daar, een meter of tien verderop, gewoon naar me te kijken. Wanneer ik hem zo zag, glimlachte hij, en ik vond het niet erg. Hij was tenslotte de enige persoon die ook maar enige interesse toonde voor een dakloze jongeman die op het strand woonde.

De oude man kon me aan het lachen maken en dat deed hij vrij vaak; maar hij zette me vooral aan het denken. Niet

per se *over* iets. . . Hij liet me *op manieren* denken die nooit bij me waren opgekomen. Jones kon heel goed een situatie of een diepgewortelde overtuiging ondersteboven keren op een manier die alles volkomen duidelijk en logisch maakte.

Ik keek niet meer naar hem, maar kon het fijne, korrelige zand onder zijn voeten horen knarsen. Hij zweeg, bood een eenzame jongeman simpelweg zijn gezelschap aan, en ik kon me alleen maar schuldig voelen over de manier waarop ik soms tegen hem deed. De oude man werkte vaak op mijn zenuwen, soms tot ik er boos van werd. Daarna had ik spijt van de scherpe woorden waarmee ik mijn frustratie op mijn vriend had afgereageerd. Op betere momenten vroeg ik me af of die overweldigende frustratie niet op mezelf betrekking had. Ik vond het in elk geval moeilijk om zo te denken als hij.

‘U kunt niet gewoon overal een antwoord op hebben,’ had ik enkele avonden daarvoor nog tegen hem gezegd. Op smalende toon had ik opgemerkt: ‘U doet alsof er om de hoek een oplossing ligt te wachten en wanneer u die vindt – *bam!* – probleem opgelost, alsof er iemand met een toverstokje heeft gezwaaid!’ Ik weet nog dat ik vlak voor hem ging staan om het groots af te ronden. Met een stem die droop van minachting had ik gezegd: ‘Zo eenvoudig is het niet.’

Jones had zijn schouders opgehaald en met een nauwelijks waarneembaar glimlachje geantwoord: ‘Ik zou denken dat als de oplossing verschijnt, het probleem *is* opgelost. Misschien ben je bang of gefrustreerd of ontmoedigd of alle drie, maar wanneer je een antwoord vindt, is het leven nooit meer hetzelfde. Dus eigenlijk, jongen. . . is het toch wel eenvoudig.’

Ik had wel kunnen schreeuwen.

We naderden de Holiday Inn en konden zien hoe de vloed zijn golven opstuwde om ze op de fundering van de daar gelegen zwembaden te laten stukslaan. Slechts een zeewering

beschermd het grote, betonnen strand tegen de golven; het was daarom het enige stuk van onze wandeling waarbij we niet op het strand konden blijven. Ik had regelmatig met deze hindernis te maken en wist dat ik het doorwaden van de zee alleen kon vermijden door het zwemplateau over te steken. In het donker beklommen Jones en ik de treden. We liepen tussen de vele ligstoelen door om het zwembad heen en verlieten het terrein via de trap aan de andere kant.

Ondanks de beveiliging die 's avonds over het hotelterrein rondzwierf, was ik niet al te bang. De dame die in de lobby achter de balie zat, was een Afro-Amerikaanse van middelbare leeftijd die Beverly heette. Ze was ook een vriendin van me. Ik noemde haar mevrouw Beverly en gaf haar zo nu en dan verse vis als mijn aandeel in een stilzwijgende afspraak om haar de andere kant op te laten kijken wanneer ik de een of andere hotelfaciliteit gebruikte. Toch was ik op mijn hoede. Ik wilde niet dat iemand het aan de stok zou krijgen met de hoteldirecteur. Vooral ik niet.

Ik maakte me klein en begon het platform over te steken. Toen ik halverwege was, precies naast het diepe gedeelte van het zwembad, draaide ik me naar Jones toe om hem te vertellen dat hij hetzelfde moest doen. Mijn gezicht begon te gloeien van ergernis toen ik zag dat hij *niet* voorovergebogen liep en zich *niet* haastte. De oude man liep ontspannen, volkomen rechtop, met zijn handen in zijn zakken en met die leren sandalen die over het zanderige beton sloften. Getraind als ik was om aandacht en de daaraan verbonden problemen te vermijden, probeerde ik geen geluid te maken, maar de sandalen van de oude man klonken als een hark op een grindpad.

Geïrriteerd spoorde ik hem sissend aan om op te schieten, laag te blijven en geen geluid te maken. Maar voordat ik mijn korte weg kon vervolgen, produceerde Jones een onverklaarbare, zoete glimlach en stak hij zijn hand naar me

uit om die – naar ik aannam – op mijn schouder te leggen, maar in plaats daarvan. . . duwde hij me krachtig in een zwembad dat zeer koud, onverwarmd bleek te zijn.

Ik was onder water – helemaal onder water – voordat ik goed en wel besepte wat er gebeurd was. Jaren later zou ik de oude man op dat bewuste moment op een vreemde manier voor de geest krijgen. Dan zou ik hem door het wateroppervlak van het zwembad heen zien, terwijl hij met zijn in de koude wind wapperende, witte haren boven me hing. Terwijl ik naar adem happend bovenkwam, glimlachte Jones. Hij lachte niet (dan had ik hem misschien vermoord), maar *glimlachte*, alsof hij benieuwd was, iets verwachtte of gefascineerd was door wat hij voor zich zag – mij, dus.

Ik trappelde mezelf naar de kant en pakte vlak bij zijn voeten de rand van het zwembad vast. Al mijn vuur of gemeenschap, of wat ik ook met me meedroeg, was op slag verdwenen. Ik wreef in mijn ogen, keek naar hem op en terwijl hij me uit het water hielp, vroeg ik: ‘Waar was *dat* voor nodig?’

Al gauw had ik tien of twaalf handdoeken uit de wasserij van de Holiday Inn om me heen en dronken we koffie in de lobby. We zaten dicht bij elkaar op de grond, in de niet helemaal binnen, niet helemaal buiten gelegen doorgang die naar de tennisbanen van het hotel leidde. Het was niet comfortabel, maar uit de wind, en ik wist vrij zeker dat we niet zouden worden weggejaagd.

Nadat ik een poosje met opzet mijn mond had gehouden – iets wat, naar ik moet toegeven, geen enkel effect had – keek ik hem zijdelings aan en zei: ‘Jones, echt. . . ik snap niets van u. Waar was dat nu helemaal voor nodig?’

Hij keek naar het plafond, haalde diep en tevreden adem en legde ontspannen zijn armen over elkaar. ‘Kijk,’ begon hij, terwijl hij even naar mij en toen weer naar het plafond keek. ‘Jongen, je bent op dit moment in de grootste oorlog verwickeld

die je in je leven zult meemaken. Het is verwarrend, maar je vecht voor wat je ooit zult zijn. In je hoofd woedt een strijd om ruimte door krachten die je pas zult erkennen, zien en begrijpen wanneer je over een aantal jaren hierop kunt terugkijken.

Weet je, veel mensen zullen je vertellen dat kleine dingen niet belangrijk zijn.' Hij keek me kort aan en voegde eraan toe: 'Dat kun je maar beter vergeten, jongen. Kleine dingen zijn *wel* belangrijk. Soms zelfs het belangrijkste. Iedereen besteedt veel aandacht aan grote dingen, maar niemand lijkt te begrijpen dat grote dingen bijna altijd uit kleine dingen bestaan. Als je kleine dingen negeert, worden het vaak grote dingen die een stuk moeilijker te hanteren zijn.

Maak je niet druk om die kleinigheden,' zei Jones neerbuigend. 'Dat is een leugen die je leven ruïneert.' Hij keek me opnieuw indringend aan en hield mijn blik gevangen. 'Je keuzes, je woorden, en alles wat je doet: het is allemaal blijvend. Het leven wordt geleefd met onuitwisbare inkt, kerel. Word wakker. Elke minuut die je op deze aarde rondloopt, maak je minuscule penseelstreekjes. En met die penseelstreekjes creëer je het uiteindelijke schilderij van je leven: een meesterwerk of een ramp.'

Jones maakte het zich wat gemakkelijker in de kleine ruimte en toen hij opnieuw sprak, zat hij recht tegenover me. 'Goed, terug naar je vraag...' De oude man hield zijn hoofd een beetje schuin.

'Ik bedacht dat ik niet altijd in de buurt zal zijn om je met je denkwerk te helpen. En dus besloot ik op hetzelfde moment dat je ten aanzien van je aardse bestaan iets heel belangrijks moest weten. En dat is dit: de rest van je leven zal er elke dag iemand zijn die je het zwembad induwt. En je kunt maar beter *nu* besluiten wat je zult doen wanneer het zover is.'

Jones kneep zijn ogen tot spleetjes en boog zich naar me toe. 'Kom je jammerend het water uit? Huilend of klagend,

misschien? Kom je er kwaad en opstandig uit en bedreig je iedereen? Ga je klappen uitdelen of nog erger?

Of kom je het water uit met een glimlach op je gezicht? Benieuwd naar wat je kunt leren... naar wie jij zou kunnen helpen? Zul je je blij *gedragen*, ook al voel je je onzeker?’

Hij keek me een paar tellen aan voordat hij zijn ogen neersloeg en op een ernstige toon verder ging. ‘Het is tijd om te beslissen, jongen,’ zei hij. ‘Bijna alles wat je leven van nu af aan voortbrengt – zowel goede als slechte dingen – hangt af van wat je nu beslist. Elke dag, of je het nu leuk vindt of niet, word je in één of andere vorm het zwembad ingeduwd. Je kunt net zo goed nu besluiten hoe je op dat moment zult handelen.’

Toen hij dat gezegd had, ging Jones staan en vertrok hij.

Ik voelde me versleten, hondsmoe, en wist dat ik snel weg moest. Maar voordat ik de kou weer inging, deed ik even mijn ogen dicht om wat te rusten en over Jones na te denken. Ik dacht weer aan het feit dat hij nooit een jas droeg. Ik vroeg me af waar hij die nacht zou slapen en bedacht hoe vreemd hij eigenlijk was. Ik dacht na over mijn leven. Ik dacht na over Jones’ verbijsterende woorden. En ik vroeg me af wat ik in vredesnaam met allebei aan moest.

HOOFDSTUK 3

Deze tijd

Het dorp Fairhope, Alabama, is in november 1894 gesticht en sindsdien vermengt de zoute lucht zich met weggeworpen oesterschelpen en waait ze met een zweem van gebakken vis door eiken en dennenbomen om een geur te creëren waar geen andere plaats tegenop kan. Toeristen komen hier vanuit de hele wereld naartoe voor de winkels, de geweldige restaurants, de prachtige uitzichten en natuurlijk om in het Grand Hotel te verblijven, dat tot de beste golf- en zeilbestemmingen van het land wordt gerekend.

Het was een vroege maandagmiddag. Ik had de vijfenveertig minuten van mijn huis in Orange Beach naar Fairhope gereden en stond voor boekhandel Page & Palette op Section Street geparkeerd. Ik schudde mijn hoofd om het leeg te maken en keek op mijn horloge. Hoe lang stond ik hier al? Mijn laatste manuscript had al ingeleverd moeten zijn en wat ik had geschreven, nou ja... laten we maar zeggen dat ik niet tevreden